

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kábrtovou ve věci žalobkyně **Y. T.**, zast. Mgr. Janem Urbanem, advokátem AK Hradec Králové, Pražské Předměstí, Haškova 1714/3, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra ČR** se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 1. 2014, čj. OAM-259/LE-BE03-K01-2013, **t a k t o :**

- I. **Žaloba se ve výroku o neudělení mezinárodní ochrany podle § 12, § 13, § 14 a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, zamítá.**
- II. **Rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 1. 2014, čj. OAM-259/LE-BE03-K01-2013 se ve výroku o neudělení mezinárodní ochrany podle § 14a zákona o azylu zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- III. **Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 50,- Kč, a to k rukám právního zástupce ve lhůtě 30 ti dnů od právní moci rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně napadla včasnou žalobou rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 1. 2014, kterým jí nebyla udělena mezinárodní ochrana podle ust. §§ 12 – 14b) zákona o azylu. V žalobě odkazovala na §§ 2, 3, 50, 52 a 68 správního řádu, na jejichž základě dovozovala nesprávnost napadeného rozhodnutí, žalovanému vyčítala nesprávné zjištění stavu její věci, nedostatek podkladů a neprovedení potřebných důkazů. Je přesvědčena, že podmínky §§ 12 – 14a) zákona o azylu splňuje. V doplnění žaloby, provedeném ustanoveným právním zástupcem, pak žalobkyně uváděla, že žalovaný se řádně nevypořádal s obsahem její žádosti, ani se skutečnostmi, které uvedla v rámci pohovorů, zejména pak s jejím tvrzením o tom, že v zemi původu je neoprávněně stíhána pro přijetí úplatku a po návratu by jí mohlo hrozit riziko závažné újmy na zdraví. Podklady žalovaného jsou v tomto směru nedostatečné a neaktuální. Žalovaný pochybil, pokud se nedostatečně zabýval pronásledováním žalobkyně ze strany místních milic, svoji argumentaci opřel o svůj výklad jednotlivých podkladových materiálů, které si opatřil. Ty jsou však zaměřeny především na vývoj politického dění v zemi původu, zejména s důrazem na volby v r. 2010 a následná soudní řízení, týkající se Julie Tymošenkové a členů její vlády. O postavení běžných občanů podklady vypovídají zcela nedostatečně a pro současný vývoj postrádají aktuálnost, která je pro řádné posouzení nezbytná. Již v době vydání napadeného rozhodnutí byly informace o událostech v zemi původu všeobecně známy, vzbuzovaly přinejmenším pochybnosti o dalším vývoji politické a bezpečnostní situace a žalobkyně má za to, že bylo povinností správního orgánu opatřit si podklady, které zohledňují nejnovější vývoj v zemi. Žalovaným shromážděné materiály aktuální dramatický vývoj v oblasti bezpečnostní a politické situace nereflktují. Takový postup žalovaného je v rozporu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu (např. rozhodnutí ze dne 7. 4. 2011, čj. 5 Azs 5/2011-58), dle kterého musí mít orgán, posuzující azylovou žádost, na zřeteli případnou hrozbu závažné újmy na zdraví, hrozící žadateli v okamžiku návratu do země původu. Tuto skutečnost pak má správní orgán za povinnost řádně odůvodnit, a to i za situace, kdy mohla být uvedena v předchozích řízeních, či vyjde najevo teprve v průběhu řízení. Žalovaný však nezkoumal, zda s ohledem na aktuální vývoj nehrozí žalobkyni riziko vážné újmy na zdraví pro případ návratu do země původu. Žalobkyně navrhuje zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení.

Žalovaný správní orgán se k žalobním námitkám vyjádřil písemně dne 31. 3. 2014, uvedl, že s nimi nesouhlasí, odkázal přitom na obsah správního spisu, zejména vlastní žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany, její výpovědi, informace o zemi původu, jakož i samotné rozhodnutí ve věci. Správní orgán zjistil skutečný stav věci, zabýval se všemi okolnostmi, které žalobkyně sdělila, a opatřil si potřebné podklady, které považuje za dostatečné. Žalobkyně uvedla, že za podporu J. Tymošenkové obdržela finanční částku, načež ji obviňovali, že se jednalo o úplatky. Hrozbu pronásledování však nevytváří sama o sobě skutečnost, že proti žadateli může být v zemi původu zahájeno, nebo dokonce již bylo zahájeno trestní řízení v právním a institucionálním prostředí nedosahujícím běžné úrovně západních právních států. Žalovaný poukazuje na skutečnost, že takový komfort v poskytování azylové ochrany je nemyslitelný, neboť by v podstatě znamenal, že každému trestně stíhanému v zemích, kde úroveň ochrany lidských práv nedosahuje těchto standardů, má být poskytnut azyl. Ten je ovšem institutem výjimečným, rozhodně nemůže

sloužit jako nástroj pro vyhnutí se snášení negativních důsledků trestního stíhání v zemích původu (rozhodnutí NSS čj. 7 Azs 9/2012-46 z 12. 4. 2012). Ze své pozice pak žalovaný ani nemůže rozhodnout, zda se žalobkyně popisované činnosti dopustila či nikoliv, konečný závěr musí učinit na základě posouzení všech důkazů svědčících ve prospěch či neprospěch žalobkyně příslušný soud (pokud by vůbec k stíhání došlo, ve své žádosti uvedla, že proti ní nikdy nebylo a není trestní stíhání vedeno). Na Ukrajině se navíc podstatně změnila politická situace, Julie Tymošenková byla z vězení propuštěna. Vzhledem k datu vydání rozhodnutí (6. 1. 2014) žalovaný nepovažuje použité informace o zemi původu ve vztahu k případu žalobkyně za neaktuální či nedostatečné (poslední informace jsou z listopadu 2013). Před odchodem z Ukrajiny žila žalobkyně v Doněcku, kde v době vydání rozhodnutí nebyla situace nijak bouřlivá, na rozdíl od Kyjeva a následně Krymského poloostrova. Žalobkyně podmínky mezinárodní ochrany nesplňuje, žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

Při jednání soudu dne 6. 10. 2014 žalobkyně vypověděla, že v současné době má velké problémy se zdravím, v průběhu operace dolní končetiny jí byly zavedeny šrouby, které byly nyní odstraněny a vznikla trombóza, má problémy i s oběma kolenními klouby. Pohybuje se velmi těžko, za pomoci berlí. V Doněcku nemohou lidé ani vyjít na ulici, dochází k stálým výbuchům. Bydleli v 6. patře domu, který byl přímým zásahem zbourán, matka bydlí i svého syna, ovšem dcera žalobkyně tam bydlet nemůže, nemají dobré vztahy. Dcera je v současné době prakticky bezdomovec, prožívá těžkou situaci. Žalobkyně neví, jak se v této situaci zachovat, celá rodina bydlela v Doněcku, jinde nemají žádné příbuzné. S odkazem na výše uvedené skutečnosti je přesvědčena, že splňuje podmínky pro udělení azylu, navrhuje zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení. Na náhradu nákladů řízení žádá žalobkyně náklady jízdy z místa pobytu k jednání soudu a zpět, autobus stojí 50,- Kč za jednu cestu, celkem tedy 100,- Kč. Náklady právního zastoupení jsou účtovány za tři a půl úkonu právní služby včetně DPH, celkem 14.580,50 Kč.

Správní orgán při jednání soudu plně odkázal na písemné vyjádření, žalobkyně přicestovala do ČR na jaře 2007 na podnikatelské vízum za práci, v říjnu 2013 označila za důvody žádosti o mezinárodní ochranu obavy z návratu, zdravotní stav matky, neví, co by ji ve vlasti čekalo. Hovořila o určitých finančních prostředcích, které měla obdržet za hlasování pro Tymošenkovou ve volbách, nikdy však nebyla politicky angažovaná. Při pohovorech hovořila o zhoršení zdravotního stavu. Výpovědi žalobkyně žalovaný vyhodnotil jako nevěrohodné a účelovost tvrzení žalobkyně vyhodnotil v napadeném rozhodnutí, s tím, že pokud by se žalobkyně skutečně cítila ohrožena, jistě by o azyl žádala bezprostředně, nikoliv až po dvou správních vyhoštěních. Uváděla i ekonomické důvody – zde odkaz na bohatou judikaturu NSS. Zprávy ze září a října 2013 byly vyhodnoceny jako vcelku stabilizovaný zdravotní stav, žalobkyně pobírala i léky proti trombóze a embolii. Dne 16. 9. 2014 došlo k asociační dohodě o přidružení Ukrajiny k EU a žalovaný odkazuje na rozhodnutí NSS z 3. 9. 2014, kdy pod čj. 10 Azs 179/2014 soud mj. popsál, že skutečnost ozbrojeného konfliktu se hodnotí v okamžiku vydání rozhodnutí, tato skutečnost může být důvodem pro podání nové žádosti žadatele. Žadatel si nemůže vybrat pro svůj pobyt zem s lepší zdravotní péčí, i ČR předpokládá určitý příspěvek občana do zdravotního pojištění. Pověřená pracovnice žalovaného navrhla z uvedených důvodů zamítnutí žaloby jako nedůvodné, zdravotní

a politické důvody byly poprvé zmíněny v žalobě. Náhradu nákladů řízení správní orgán neúčtoval.

Soud ze správního spisu konstatoval, že Krajské ředitelství Policie Hl. města Prahy vydalo dne 27. 6. 2013 rozhodnutí o správním vyhoštění žalobkyně na dobu 1 roku, dne 3. 10. 2013 obdržel žalovaný žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany. V žádosti žalobkyně uvedla, že je státním občanem Ukrajiny, ukrajinské národnosti, je rozvedená, v zemi původu pobývá její dcera a syn. Uvedla, že do r. 2007 žila v Doněcku, kam se do r. 2011 asi 3x vrátila na dobu dvou až čtyř týdnů. Od roku 2007 žije v ČR. Žalobkyně uvedla, že je pravoslavného vyznání, nikdy nebyla politicky organizována, má SŠ vzdělání, je textilním technologem. Pracovala jako uklízečka, do ČR přijela na jaře 2007 za prací na podnikatelské vízum. Na Ukrajinu se vracela za matkou. Měla tam problémy za podporu Tymošenkové ve volbách, dostala za to peníze, které použila na péči o nemocnou matku, nyní ji obviňují, že šlo o úplatek, proto se bojí vrátit a žádá o azyl. Zde má dobré podmínky pro žití, má zde známé, neumí si představit, jak by žila na Ukrajině. Léčí si zlomenou nohu. V průběhu pohovoru dne 3. 10. 2013 pak žalobkyně vypověděla, že po skončení školy pracovala asi 4 roky jako textilní technolog, potom v různých firmách jako uklízečka. V r. 2007 se rozhodla, že odjede za prací do ČR, v r. 2010 či 2011 jí bylo řečeno, že je její povinností volit, vrátila se, v Doněcku ji navštívil nějaký muž, který jí dal peníze, koupila za ně léky pro matku. Ten muž jí řekl, aby hlasovala pro Tymošenkovou, což učinila, zdržela se asi dva týdny a odjela zpět do ČR. Telefonovala si s matkou, ta jí posléze sdělila, že byla takto obviněna. Matce toto někdo telefonoval, ale má vysoký věk, nepamatuje si všechno. Žalobkyně odjela do ČR, aby si vydělala peníze na matčinu léčbu. Měla tu známé, kteří ji chápali, měla tu práci a bydlení, měla platné vízum. Nyní je její pas uložen na cizinecké policii. Vízum jí skončilo, měla přinést od lékaře zprávu, proč si ho nemohla včas prodloužit, ale bylo to v době, kdy měla zlomenou nohu. Obracela se na právníka a integrační centrum, vše bylo složité. Nerozuměla tomu a bála se odjet. Neví, co by jí mohlo hrozit, o legální pobyt přišla nedorozuměním. Měla odjet 22. 9. 2013 na Ukrajinu, ale byla v nemocnici se zlomenou nohou, odjet nemohla, žádala o prodloužení víza, ale k tomu nedošlo, byla umístěna do střediska v Bělé-Jezové. V zemi původu žádné jiné problémy neměla. Dne 13. 12. 2013 vypověděla žalobkyně v doplňujícím pohovoru, že měla dvakrát zlomený kotník, bojí se vrátit na Ukrajinu, matka jí řekla, že ji tam může čekat i vězení, že prý přijala úplatek. Milice prý má člověka, který viděl, že jí určitý člověk předával peníze, ona je utratila za matčinu léčbu, měla šedý a zelený zákal. Matce volali a bylo jí řečeno, že žalobkyně porušila zákon, ten člověk přišel k nim domů v rámci předvolební kampaně, takto chodili zástupci všech stran. Jednalo se o prezidentské volby, hlasovala v obou kolech pro Tymošenkovou. Žalobkyně dále uvedla, že poté odjela do ČR, asi po třech měsících se dozvěděla o těchto problémech. Matka řekla, že za ní přišli a oznámili jí, že dcera přijala úplatek, což je nezákonné. Vyšetřovalo se kupování hlasů, milice se matky ptala, kdy se žalobkyně vrátí. Byli lidé, kteří se vrátili a skutečně byli obviněni, proto se žalobkyně obává návratu. V té době zde ovšem žalobkyně pobývala legálně a cítila se v bezpečí, po odebrání víza nevěděla, co má dělat, dozvěděla se o možnosti azylu. Chůze je žalobkyně schopna s berlemi, chodí na rehabilitaci. Na Ukrajině není zdravotní pojištění, za vše se musí platit. V noze má hřeb, léčba bude trvat ještě asi půl roku. Téhož dne byla žalobkyně seznámena s podklady, které správní orgán shromáždil za účelem posouzení její situace v zemi původu, uvedla, že doplnění nenavrhuje a vše již uvedla. Součástí spisu jsou i lékařské zprávy z průběhu září a října 2013 o léčbě

zlomeniny bérce a dále podklady, které žalovaný cituje na str. 3, 8 a 9 svého rozhodnutí ve věci.

Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – s.ř.s.) a ve svém rozhodnutí vyšel ze skutkového a právního stavu výše zjištěného (§ 77 odst. 2 s.ř.s.).

Zákon o azylu upravuje v ust. § 12 důvody udělení azylu tak, že azyl se udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec

- a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo
- b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

V ust. § 13 zákona o azylu je upraven azyl za účelem sloučení rodiny, který lze udělit rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14 v případě hodném zvláštního zřetele, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12. Humanitární azyl upravuje ust. § 14, který lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany není zjištěn důvod pro její udělení podle § 12 zákona o azylu.

Zákon o azylu dále v ust. § 14 a) upravuje důvody udělení doplňkové ochrany, která se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2) a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Přitom za vážnou újmu se podle odst. 2 považuje

- a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
- b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
- c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo
- d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

V ust. § 14 b) cit. zákona je upravena doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, v odst. 1 je uvedeno, že rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Přitom dle odst. 2 se pro tyto účely rozumí rodinným příslušníkem

- a) manžel či partner osoby požívající doplňkové ochrany,
- b) svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let,
- c) rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, nebo
- d) zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle § 2 odst. 11

Předpokladem udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny manželu osoby požívající doplňkové ochrany je trvání manželství (partnerství) před udělením doplňkové ochrany cizinci, v případě polygamního manželství, má-li již tato osoba požívající doplňkové ochrany manžela žijícího s ním na území České republiky, nelze udělit doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny další osobě, která je podle právního řádu jiného státu manželem osoby požívající doplňkové ochrany.

Po projednání a přezkoumání věci dospěl soud k závěru, že zhodnocení správního orgánu ohledně naplnění podmínek ust. § 12 zákona o azylu je správné a vyčerpávající. Za uplatňování politických práv a svobod žalobkyně ve své vlasti zcela jistě pronásledována nebyla, sama uvedla, že politicky činná nikdy nebyla a žádným způsobem se v tomto směru neangažovala. Konečně, od r. 2007 pobývala pracovně v ČR a domů se navracela pouze na krátkodobé návštěvy matky, jak sama uvedla. Je tak nasnadě, že ust. § 12 písm. a) zákona o azylu naplněno nebylo. Pod písm. b) tohoto ustanovení zákon o azylu upravuje důvodné obavy žadatele z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině, či pro zastávání určitých politických názorů. Jak žalobkyně sama uvedla, má určité obavy, které ovšem s ohledem na způsob, kterým jí byla skutečnost sdělena, mají pouze rámcový obrys, že by proti ní mohlo být v zemi původu vedeno řízení za to, že měla přijmout určitý peněžní obnos (sama neví přesnou částku) za to, že dá ve volbách svůj hlas J. Tymošenkové, neboť toto předání peněz měl kdosi vidět. Jednak soud po přezkoumání věci musel dát za pravdu správnímu orgánu, který na str. 5 svého rozhodnutí konstatoval značné rozpory v líčení události samotnou žalobkyní a souhlasí s tím, že na základě konstatovaných rozporů je její tvrzení nepravděpodobné a jeví se účelovým. Soud se ztotožnil i s následným odůvodněním (druhý odstavec str. 5), které podrobněji rozebírá situaci na Ukrajině po uvedených prezidentských volbách. Soud je přesvědčen, že žalobkyní namítané skutečnosti v žalobě nemohou vést k závěru o azylově relevantních obavách, které by jí měly v případě návratu do vlasti hrozit, konečně, i kdyby případně měla podstoupit případné řízení, které by mělo za úkol zjistit, zda v rozporu s platnou právní úpravou přijala finanční obnos za odevzdání svého hlasu určitému kandidátovi, ani taková skutečnost by nemohla být soudem hodnocena jako adekvátní podmínkám citovaného ustanovení, jak uvedeno shora. Podmínky ust. § 13 zákona o azylu žalobkyně nesplňuje. K závěru o neudělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu měl správní orgán dostatečné podklady, z nich uzavřel, že situaci žalobkyně nemůže hodnotit, přes prodělanou operaci dolní končetiny a určité navazující zdravotní obtíže, jako život ohrožující, či jako situaci, kdy by mohl konstatovat, že takový stav nastane, neboť jí nebude poskytnuta seriózní zdravotnická pomoc. Správní orgán se vcelku dostatečně zabýval i aktuální sociální situací žalobkyně (v době vydání rozhodnutí) a soud mu tedy celkově nemá co podstatnějšího vytknout. Jeho úvaha o těžkosti a obtížnosti situace žalobkyně je plně v kompetenci žalovaného. Dále pak soud konstatuje, že podmínky ustanovení § 14 b) zákona o azylu žalobkyně nesplňuje. Z uvedených důvodů soud dospěl k závěru, který je obsažen v I. výroku jeho rozhodnutí, a to, že podmínky tam uvedených ustanovení zákona o azylu naplněny v případě žalobkyně nebyly, žalobu proto v jejích rozsahu zamítl.

V dalším se pak soud podrobněji věnoval skutečnosti, která v době rozhodování správního orgánu známa nebyla, a to je současná bezpečnostní a politická situace na Ukrajině, a to zcela konkrétně v místech, kde žalobkyně před

opuštěním vlasti žila a kde má své případné sociální zázemí, tj. v Doněcku. Již v době podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobkyně uvedla, že žila do r. 2007 v Doněcku, kde má matku a dvě děti. Při jednání soudu pak vyloučila, že by měla jakékoliv bližší vazby na jiná místa na Ukrajině, naopak, uvedla, že jejich dům byl v průběhu současného ozbrojeného konfliktu zbořen, matka žije u bratra žalobkyně, syn žije u své tchýně a její dcera se stala prakticky bezdomovcem, neboť s bratrem žalobkyně nemá dobré vztahy a do této rodiny se proto nemohla uchýlit. Žalobkyně je s dcerou v občasném styku a je z nastalé situace velmi rozrušena, neví, co si má počít. Soud se obrátil s dotazem na bezpečnost situace na Ukrajině o podání zprávy na Ministerstvo zahraničních věcí ČR pod sp. zn. 29 Az 19/2013, ministerstvo soudu dne 15. srpna 2014 sdělilo, že považuje za bezpečnou většinu území Ukrajiny vyjma Autonomní republiky Krym a Luhanské a Doněcké oblasti, kvůli nejistému vývoji bezpečnostní situace pak vyzývá občany ČR k obezřetnosti rovněž při cestách do Charkovské, Dněpropetrovské, Záporožské, Chersonské a Mykolajivské oblasti. Z internetových stránek pak soud aktuálně v den jednání věci zjistil, že v Doněcku opět umírali civilisté, navzdory příměří. Soud vzal dále v potaz argumentaci žalovaného správního orgánu, seznámil se s rozhodnutím Nejvyššího správního soudu v Brně ze dne 3. 9. 2014, v němž soud pod sp. zn. 10 Azs 179/2014 mj. uvádí, a to v souvislosti s rozhodováním Městského soudu v Praze, kdy je možné případně prolomit zásadu, upravenou § 75 odst. 1 s.ř.s., tedy, že soud vychází ze skutkového a právního stavu, který byl v době rozhodování správního orgánu. NSS, s odvoláním na svá dřívější rozhodnutí a rozsudek Soudního dvora ze dne 17. 2. 2009, C-465/07, Elgafaji, ECLI:EU:C:2009:94, uvádí k problematice ozbrojeného vnitřního konfliktu, že existence vážného a individuálního ohrožení života nebo tělesné integrity žadatele může být výjimečně považována za prokázanou, pokud míra svévolného násilí, kterou se vyznačuje probíhající ozbrojený konflikt, dosáhne natolik vysoké úrovně, že existují závažné důvody domnívat se, že by civilista byl v případě vrácení do dotyčné země nebo případně regionu vystaven – z pouhého důvodu své přítomnosti na území této země nebo regionu – reálnému nebezpečí uvedeného ohrožení. Příklad žalobkyně je z pohledu krajského soudu v tomto směru citlivý, neboť její aktuální situace dle jeho přesvědčení jak z důvodu zdravotního, sociálního, i nastalé situace v Doněcku nenasvědčuje možnému aktuálnímu bezpečnému návratu. Soud je přesvědčen, že s ohledem na všechny okolnosti věci je potřebné, aby žalovaný v novém řízení tuto situaci zhodnotil a podmínky ust. § 14 a) zákona o azylu aktuálně vyargumentoval. Z uvedených důvodů proto soud vyřkl II. výrokem svého rozhodnutí, že toto v rozsahu ust. § 14 a) zákona o azylu zrušuje a věc vrací k dalšímu řízení, v souladu s ust. § 78 odst. 1 s.ř.s.

Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobkyně byla ve věci částečně úspěšná, soud jí proto přiznal polovinu nákladů jízdného, které účtovala za cestu autobusem z místa pobytu k jednání soudu a zpět, tedy z částky celkem vynaložené ve výši 100,- Kč přiznal částku 50,- Kč. O odměně právního zastoupení žalobkyně bylo soudem rozhodnuto samostatným usnesením.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u

Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 10. října 2014

JUDr. Jana Kábrtová, v.r.
samosoudkyně